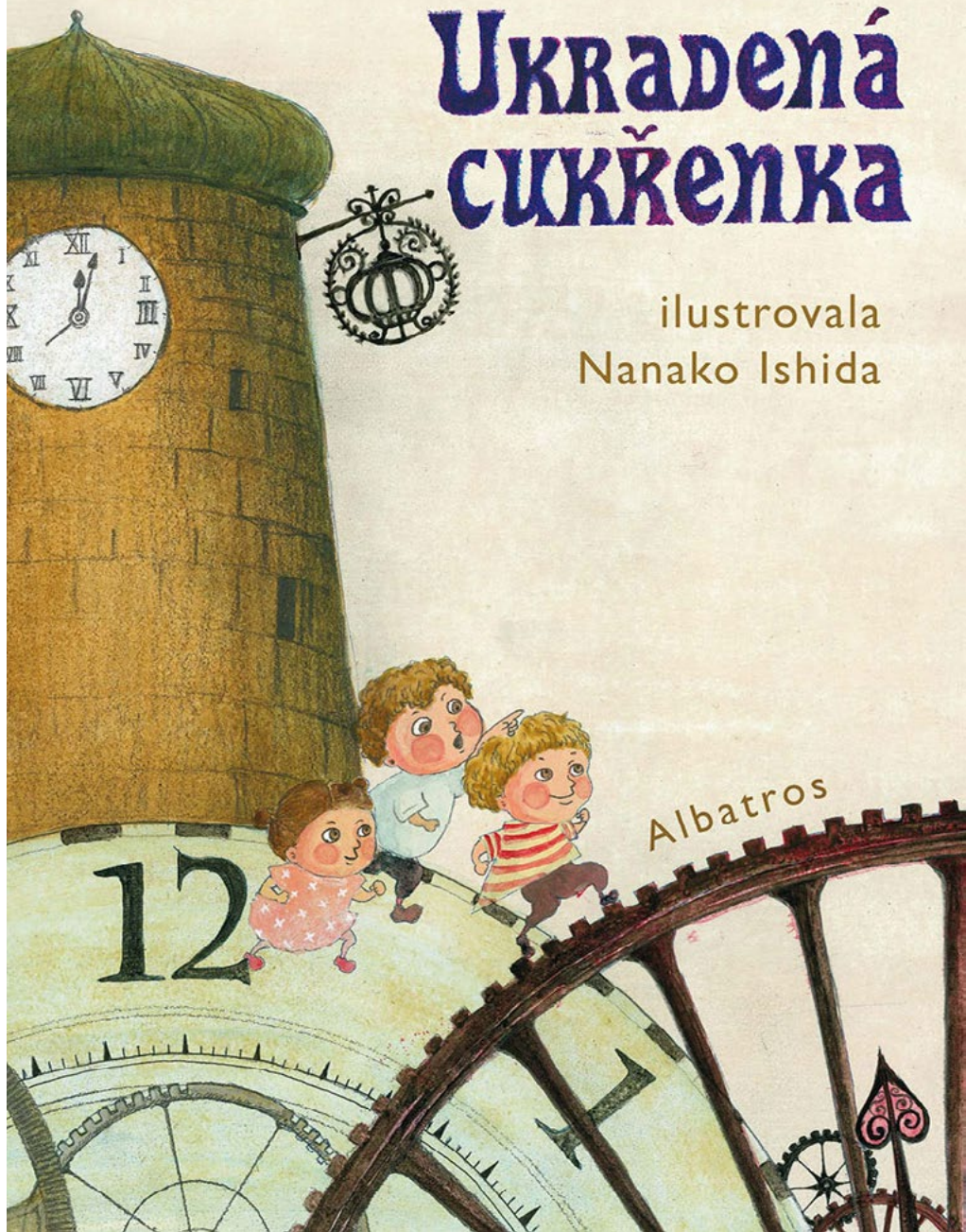

Ivana Peroutková

UKRADENÁ CUKŘENKA

ilustrovala
Nanako Ishida

Ukradená cukřenka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivana Peroutková
Ukradená cukřenka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Ivana Peroutková

The title 'Ukradená cukřenka' is written in a stylized, golden-brown font on a rectangular piece of white paper with irregular, torn edges. The paper has a subtle texture and is set against a dark, shadowed background.

UKRADENÁ CUKŘENKA

Ivana Peroutková

Ilustrovala Nanako Ishida

UKRADENÁ CUKŘENKA

Albatros

Jak Frantík poznal drzého pana Pitrmana

„Frantíku!“ zavolala maminka. „Donesíš tatínkovi minerálku! A připomeň mu, že dneska je pátek. V šest hodin odcházíme k tetě Emílii na večeři.“

Frantík popadl vychlazenou lahev a nastartoval neviditelný stroj. Trum, trumtrum, naskočil motor a nato stroj odpálil z kuchyně, jen se po něm zaprášilo. Popravdě, nic neprášilo, to si Frantík jenom představoval, že za ním víří mračna prachu.

On si totiž rád představoval všelicos. Takže ani teď neupaloval po obyčejném dvorku, nýbrž nekonečnou pustou prérií. A v prerii rostly vysoké kaktusy, těm se musel Frantík rychle vyhýbat. Trumtrum, trumtrum! kličkoval mezi pichlavými bodlinami, až proletěl otevřenými dveřmi a zprudka zabrzdil před honosným modrým kanapem.

Kanape bylo skutečné. I tatínkova čalounická dílna byla skutečná. Všude kolem stála starožitná kanape i menší pohovky s opěrátky, kterým se říká sofa. Taky různé židle, křesílka a mohutná pohodlná křesla se starým prodřeným potahem. Tatínek tyhle kusy nábytku potahoval novou látkou. Uměl to tak šikovně, že se z něj stal vyhlášený čalouník a jezdili k němu zákazníci z široka daleka.

„Frantíku, co ty na to?“ ukázal tatínek na kanapátko čerstvě potažené modrým sametem.

„Bezva,“ potřásl hlavou Frantík a hned se na kanapi usadil. Jakmile se zabořil do měkkého opěradla, rozčeřily se pod ním mořské vlny. Frantík se blaženě pohupoval. „Jo, je to fakt prima!“ volal nadšeně.

V obrovské pohovce se zdál ještě menší a drobnější, než doopravdy byl. Nikdo by nevěřil, že před měsícem oslavil osmé narozeniny a už za několik dní nastoupí do třetí třídy. Vypadal vážně jako drobek. Maminka se občas strachovala, jestli synek vyrostе. Ale tatínek se nebál. „Samozřejmě že jednou vyrostе,“ říkal. „A kromě toho z něj nemusí být čahoun. Hlavně že má bystrou hlavu a v ní kus fantazie.“

Tatínek věděl, že teď se synek houpe na mořských vlnách, a láskyplně se na něj usmál.

„Jé, a v šest hodin jdeme na večeři k tetě Emilce!“ vzpomněl si Frantík.

Náhle oba uslyšeli kroky. Ve dveřích dílny se objevil neznámý muž.

Byl vysoký a mohutný. Kolem hlavy se mu vlnily černé vlasy, nad tmavýma očima se táhlo husté obočí a na bradě se černalo strniště vousů. Na sobě měl vytahané černé tričko a krátké kalhoty ke kolenům. Na silných opálených nohou mu klapaly pantofle.

Vypadá jako loupežník, i když má pantofle, napadlo Frantíka a nedůvěřivě si příchozího měřil.

Ten dost halasně oba pozdravil: „Dobrý den!“

